

**נציג אש"ף
באו"ם, לביב
זהדי טרזי,
העניק בניו יורק
ראיון לכתבת**

**השולם הזה
ענת סרגוסטי,
ודיבר על
געגעויען לארץ,
על מישפחתו
ועל דיעותיו**

"אני רוצה לבנות

חופשה בעין-כרם!"

להיות עיתונאי, להתעסק בתיירות ולשבת בכלא הירדני. ב־1956 נאלץ לעזוב את הגדה מסיבות פוליטיות, ונסע לביירות. שם גם הכיר את אשתו, נערה מצ'ילה, התחתן איתה ונסע לדרום-אמריקה לכמה שנים. חזר לירושלים ב־1964 והצטרף לאש"ף. הוא צורף מייד ל"מישרד-החוץ" של האירגון, משום שידע שפות ומשום שהיה איש של דיבורים. אחרי שנה בירושלים קיבל את המשמיה הראשונה. הוא מונה להיות מעין נציג נודר של האירגון, ומטרתו היתה להקים כמה שיותר נציגויות של אש"ף ברחבי העולם. כיום יש לאש"ף נציגויות ביותר מ־100 מדינות בעולם. חלקן שגרירויות רשמיות, חלקן נציגויות בשם אש"ף או תחת שם אחר, וחלקן מישרדי-מידע. במערב אירופה יש שש נציגויות בשם אש"ף, ועוד ארבעה מישרדים המסופחים רשמית למישרדי הליגה הערבית. כמלטה וביוון יש נציגויות דיפלומטיות במעמד מלא — שגרירויות לכל דבר. טרוי, לאורך כל מאבקו למען העניין הפלסטיני, היה תמיד איש של דיבורים, ואף פעם לא השתתף בפעילויות מילחמתיות: "מעולם לא נשאתי נשק, וגם לא השתתפתי בקרב כראמה". זה פשוט אינו התחום שלו. הוא הגיע לניו יורק לאו"ם ביחד עם יו"ר אש"ף, יאסר ערפאת, ב־1974. כשערפאת בא לנאום לפני העצרת הכללית, מאז יושב טרוי בניו יורק ומשמש כנציג אש"ף באירגון העולמי. הוא אינו שגריר מן המניין, בעל זכות הצבעה, אלא משקיף.

לביב טרוי נראה כאן בתמונה עם אישתו (מימין) לוחץ את ידו של אנדרו יאנג לשעבר שגריר ארצות-הברית באו"ם. בעיקבות צילום זה היה על השגריר יאנג לעזוב את מישרתו באו"ם. התמונה צולמה לפני ארבע שנים.

"פרי-אליאו" בוקר טוב! כמה שניות של תדהמה. אחר־כך נרגעתי וביקשתי לטלפון את מר טרוי, נציג אש"ף באו"ם. קבענו להיפגש באותו היום בכניין האומות המאוחדות. אישור-הכניסה היכה לי למטה. עליתי לקומה השניה. לביב זוהדי טרוי, אדם לא־צעיר, (אני כבר כמעט בן 60, ועייף פיזית!), קם לקבל את פניי. טרוי היה לבוש בחליפה כהה, וזקן לבן קטן מכסה את סנטרו, שערותיו שיבה. הוא הירבה לחייך, בעיקר כאשר דיבר על ילדותו בירושלים. הוא נולד בירושלים ב־1924, בעיר העתיקה שבתוך החומות. אחד מחמישה אחים ואחיות. מישפחתו גרה עד היום בירושלים. הוא נוצרי. טרוי דיבר בשקט, באנגלית מהוקצעת ומרויקת. מדי פעם, כאשר היה עובר ליידיש נציג ערבי כלשהו, או כאשר ניגש אליו אחד העוורים שלו לשאול שאלה, היה עובר לערבית. עברית אינו יודע. מעולם לא למד. הוא איש של הגיון, וקשה היה למצוא ברבריו שינאה או ריגשות נקמה. הוא מנתח כל תופעה בצורה הגיונית, בודק את כל האפשרויות, לומר היטב את הנושא ואינו ממחר להסיק מסקנות. אחרי שגמר את בתי-הספר התיכון, נרשם ללימודי מישפטים בבית-ספר ערב במוסררה. הוא נזכר כמנחם וקסמן, יהודי מירושלים, שלמד איתו מישפטים, ומבקש ממני למסור לו דרישת-שלום. אין לו, לדבריו, טינה לאף יהודי או ישראלי, והוא מוכן להושיט יד לשלום לכל מי שמוכן לקבל אותו.

"מעולם לא נשאתי נשק"

ב־1948, בזמן המלחמה — שב־ישראל קוראים לה מלחמת העצמאות ושהפלסטינים קוראים לה מלחמת '48 — נסגר בתי-הספר למישפטים. טרוי מעולם לא ניגש לבחינות לישכת עורכי-הדין. לכן: